

Petr Drulák: Neupínat se ani na západ, ani na východ. Máme jiné možnosti

- CZ24 News | 19. května 2023

EU: Vzájemnou spolupráci a koordinaci států středoevropského prostoru vidím jako jedinou možnost, jak si tyto národy mohou uchovat nějakou svébytnost a suverenitu, říká Petr Drulák.

Petr Drulák. Foto: redakce

Politolog a bývalý diplomat [Petr Drulák](#) přednáší o mezinárodních vztazích na Západočeské univerzitě v Plzni. Je autorem či spoluautorem mnoha [odborných publikací](#) na téma politiky a zahraniční politiky. Svůj dříve optimistický pohled na Evropskou unii v průběhu let postupně přehodnotil a stal se jejím konstruktivním kritikem. Současně však varuje i před přehnanou důvěrou ve východní mocnosti. Česká republika by dle jeho názoru měla pomýšlet spíše na konfederativní uspořádání středoevropských a východoevropských států, aniž by však rezignovala na vlastní suverenitu.

Pane profesore, na Vaší poslední [přednášce](#) jste prezentoval názor, že bychom neměli upínat naděje ani k západu, ani k východu. Řešením, které podle vás jediné zbývá, by mohlo být středoevropské konfederativní uspořádání, které bude spolupracovat ve strategických a ekonomických otázkách, ale v řadě dalších otázek si ponechá svoji suverenitu. Geograficky by to odpovídalo konceptu, který prezentuje [iniciativa Trojmoří](#), ta je však výrazně [proamericky orientovaná](#). Iniciativu Trojmoří také [označil](#) předseda senátu Miloš Vystrčil jako cestu či nástroj pro obnovu Ukrajiny. V čem se konkrétně liší Vaše vize a na jakém základě by měla fungovat?

Ti, kteří dnes u nás v oficiálních kruzích mluví o Trojmoří, usilují o posílení amerického vlivu nad střední Evropou. To pro Evropu není žádoucí. Rozhodně tu nepotřebujeme větší americkou angažovanost. Současně to však neznamená, že bychom v tomto prostoru širší střední Evropy neměli nic podnikat. Naopak vzájemnou spolupráci a koordinaci států v tomto prostoru vidím jako jedinou možnost, jak si středoevropské národy mohou uchovat nějakou svébytnost a suverenitu.

Podmínkou toho však je, že jejich spolupráce nebude sponzorována žádným vnějším ochráncem a nebude také a priori namířena proti nikomu. Spolupráce musí vycházet z našich společných zájmů a pragmatické spolupráce s kýmkoliv, s nímž se dají ty zájmy uskutečňovat, ať už je to USA, Čína nebo Rusko.

Nový článek investigativního novináře Seymoura Hershe uvádí informace z útrob americké CIA odhalující, že někteří lidé z vládních kruhů některých východoevropských států včetně České republiky se pokouší vyjednat s ukrajinským prezidentem ukončení války. Jak může takový únik do médií působit na tyto snahy? Není jejich medializace spíše kontraproduktivní?

Tlak na ukončení války od nás? Upřímně řečeno takovou dávku zdravého realismu bych od českých představitelů ani nečekal. Myslím, že něčeho takového vůbec nejsou schopni. Ale nepřekvapilo by mne to u Poláků, kteří dokáží jasně definovat své zájmy a někdy je až bezohledně prosazovat. Ukázali to například, když podle mého názoru správně zablokovali pochybné vývozy ukrajinského obilí.

Medializace vytváří tlak na Zelenského, ukazuje, že za oficiální rétorikou o neochvějně a nerozborné podpoře válce se skrývají reálné spory a že mír nemusí být sprosté slovo. Z tohoto hlediska je pozitivní.

Kauza Twitter Files odkryla v celé nahotě až neuvěřitelnou propojenost americké vlády, tajných služeb, nevládních organizací a univerzitních think tanků se všemi velkými sociálními sítěmi a médii. Kontrola je vlastně absolutní. Dá se předpokládat, že stejná provázanost existuje i ve velkých evropských zemích, případně i u nás v České republice?

Každý takový pohled do útrob amerického hlubokého státu a jeho satelitů je cenný, neboť demaskuje faleš současné liberální rétoriky. Ukazuje totiž na tvrdé mechanismy sociální kontroly, které se skrývají za těmi proklamacemi o liberální demokracii, jichž mají dnešní oficiální propagandisté plná ústa.

„Twitter Files demaskují faleš současné liberální rétoriky.“

V menším to samozřejmě máme i u nás. Na jednu stranu to není tak institucionalizované a propracované, na druhou stranu to má prakticky neokoloniální charakter, neboť naši „strážci a hlasatelé oficiálních pravd“ jsou pouhými články v sítích atlantické velmoci, které jsou udržované různými nadacemi a neformálními sítěmi ve státní správě či médiích.

V Americe vidíme také vznikat potenciálně vlivné opoziční médium na Twitteru, který deklaruje cíl stát se protiváhou velkých médií s pomocí politického komentátora Tuckera Carlsona, ovšem transformace proběhne pod vedením členky WEF Lindy Yaccarino. Co si o tom myslet? Kopíruje americká mediální scéna globální politiku v tom, že se tříští na více center vlivu? Odkud pramení tyto tendence?

Bylo by chybou považovat vládnoucí oligarchii za monolit. Je to pořádně rozhádaná parta! Nepřeceňoval bych ani jejich koordinační možnosti. Vždy tam bylo více center, což se koneckonců promítalo do soutěže politických stran a osobností, z nichž každá měla své sponzory a média.

Dnes spíše pozorujeme zostření tohoto střetu, kdy si oligarchové navzájem začínají upírat legitimitu, to jsou ty řeči populistech a hrozbách pro demokracii či zapojení soudů a zpravodajských služeb do diskvalifikace politických oponentů.

Zavání to bojem na život a na smrt. Jakoby si atlantická oligarchie neuvědomovala, že se mezi sebou rve na potápějící se lodi. Nezápadním velmocem pak stačí jen přihlížet. Ale Tuckerovi držím oba palce, je výborný!

V jakém stavu je dnes česká opozice? A máme tu vedle rostoucích preferencí ideologicky nevyhraněné strany ANO a stagnující SPD ještě prostor pro nějakou novou politickou stranu? Jak by případně měla vypadat?

Ten prostor tu je, a to jak napravo, tak i nalevo. Mohou se toho chopit jak lidé bez politické zkušenosti, tak i někteří straníci. V řadě stran jsou zajímaví a inspirativní lidé, ale stávající struktury je dusí. Například SPD se příliš zabydlela na pozici opoziční strany, která sice říká většinou správné věci, ale nemá v nejmenším úmyslu je uskutečňovat jako vládní strana. Celkem přirozeně se proto v jejím prostoru vynořuje štika v podobě strany PRO. Ale pokud bude chtít přežít, bude muset dokázat, že je skutečně věrohodnější alternativou. To zatím nevíme.

Ten prostor tu je, a to jak napravo, tak i nalevo. Mohou se toho chopit jak lidé bez politické

zkušenosti, tak i někteří straníci. V řadě stran jsou zajímaví a inspirativní lidé, ale stávající struktury je dusí. Například SPD se příliš zabydlela na pozici opoziční strany, která sice říká většinou správné věci, ale nemá v nejmenším úmyslu je uskutečňovat jako vládní strana. Celkem přirozeně se proto v jejím prostoru vynořuje štika v podobě strany PRO. Ale pokud bude chtít přežít, bude muset dokázat, že je skutečně věrohodnější alternativou. To zatím nevíme.

„Doba si říká o vznik populistické, národně orientované levicové strany.“

A samozřejmě je tu prostor nalevo. ČSSD pokračuje ve svém znemožňování, ani není žádoucí, aby s touto šmardovskou orientací a financemi od oligarchy-lovce-dezinformátorů, nadále zamořovala levicový prostor. Komunisté také procházejí těžkou krizí. Přímou si to říká o vznik populistické, národně orientované levicové strany. Možná si to uvědomuje i Babiš a nebude se pokoušet podobné subjekty okamžitě zadupat. Protože jinak mu jako koaliční partner výhledově zbývá jen ODS, což by byl ve výsledku asi stejný průšvih jako současná Fialova pětikolka.

Jaká je šance udržet si českou korunu a jaká je šance udržet si ji v hotovosti, pokud všechny ostatní státy, snad kromě Maďarka, přistoupí na digitální měnu, z toho ve většině případů na CBDC euro?

To opravdu záleží na nás. Zastánci eura jsou u nás v menšině, nečekal bych obrat od koruny, ani takhle povedená koalice se na tom neshodla. Nebezpečnější je ten trend k digitalizaci veškerých plateb. Jedná se o globální trend, z něhož jsou nadšení všichni technokrati ať už ve státech, které stále ještě pořádají jakési volby, či v zemích, kde se vládne jinak.

„Zastánci eura jsou u nás v menšině. Větší hrozbou je digitalizace.“

Ty možnosti sociální kontroly, které digitalizace nabízí, jsou prostě pro vládnoucí kastu neodolatelné. Na druhou stranu dost jim to usnadňují občané, kteří se chovají jako stádo, nejenže si toho spoustu nechají vnutit, ale často to sami vyžadují; asi jako když mladí lidé stáli fronty na očkování proti covidu.

Jaké jsou největší výzvy pro Českou republiku v blízké budoucnosti? Digitální měna? Pandemická dohoda WHO? Válečný konflikt? Něco jiného?

Každá z těchto věcí je určitě velkou výzvou, určitě bychom neměli podceňovat hrozbu válečné destrukce v důsledku přelití konfliktu na Ukrajině. Za největší úkol však považuji překonat lokajské myšlení, které nás nutí odvozovat náš pohled na svět včetně identifikace problémů od domnělých či skutečných zájmů našeho momentálního ochránce, většího bratra, učitele, protektora, říkat tomu můžeme různě, dnes je jím zkrátka spojení Washington-Brusel.

Jde o to pěstovat schopnost svrchovaného myšlení o našem národu a o světě a současně si budovat mocenské nástroje k jeho naplňování. To je ale práce na hodně let. Je to také jeden z důvodů, proč jsme založili spolek [Svatopluk](#): aby pomáhal tomuto způsobu myšlení a jednání.

prof. Ing. Petr Drulák, Ph.D. je český politolog, který vedl mezi roky 2004 a 2013 Ústav mezinárodních vztahů, následně v letech 2014 až 2015 působil jako první náměstek ministra zahraničí a později (2017 až 2019) zastával post českého velvyslance ve Francii.

Z následné pozice vedoucího výzkumníka na Ústavu mezinárodních vztahů byl propuštěn kvůli veřejně prezentovaným názorům na geopolitiku i válku na Ukrajině, a to přesto, že etická komise jej na jeho pozici podpořila. V současnosti působí na katedře Politologie a mezinárodních vztahů na filosofické fakultě Západočeské univerzity v Plzni. Je zakládajícím předsedou spolku Svatopluk.

AUTOR: Petr Drulák

[ZDROJ](#)